

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: V. L., zastoupeného JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Brno, Dřevařská 25, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 7. 2004, čj. 63 Az 80/2004 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 3. 2004, čj. OAM-837/VL-10-12-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla stěžovateli zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Odkázal přitom na důvody podle ustanovení

§ 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); konkrétně uvedl, že soud ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného příslušným správním orgánem; toto skutkové zjištění však nemá oporu v příslušných materiálech, a v některých případech je i v rozporu s nimi. Stěžovatel v kasační stížnosti vyložil instituty neurčitého právního pojmu a správního uvážení a svou právně-teoretickou úvahu završil konstatováním, že správní orgán nehodnotil jeho osobní situaci a situaci v jeho domovské zemi na základě objektivně zjištěného skutkového stavu, nýbrž na základě rutinních předpokladů a domněnek. Dále správnímu orgánu vytkl, že překročil meze správního uvážení, neboť nebral v úvahu novelu zákona o pobytu cizinců na území České republiky účinnou od června roku 2001. Již v řízení před správním orgánem vypověděl, že na Ukrajině byl vystaven pronásledování, byl napaden a má za prokázané, že v případě návratu do vlasti bude vystaven fyzickému týrání, což zřejmě nepřežije. Ukrajina pro něj není bezpečnou zemí, a proto se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu v České republice. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Návrh na přiznání odkladného účinku považuje za neopodstatněný.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 1. 3. 2004. Jako důvod své žádosti uvedl skutečnost, že na Ukrajině pracoval jako řidič kombajnu a s tímto měl nehodu, při které rozbil autobus. Majitel kombajnu i majitel autobusu po něm požadovali 15 000 USD za rozbitá auta. Rozhodl se odjet do České republiky a peníze si vydělat; nyní žádá o azyl. Ve vlasti neměl problémy se státními orgány.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu dle ustanovení § 14.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje dva důvody jejího podání, a to ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; z obsahu kasační stížnosti však plyne, že byla podána pouze z důvodu uvedeného pod písmenem b) citovaného ustanovení. Stěžovatel totiž blíže nespecifikoval, v čem spatřuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto se Nejvyšší správní soud v tomto rozsahu a za uvedené situace nemohl učiněnou námitkou zabývat.

Nejvyšší správní soud se tak zaměřil na posouzení důvodu kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - na tvrzenou vadu řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel tvrdí tuto vadu v obecné rovině tak, že skutkové zjištění žalovaného nemá oporu ve spisech a v některých případech je i v rozporu s nimi. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatelem uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí pak podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Z odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje a v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti trvá na tom, že na Ukrajině je pronásledován, není to pro něj bezpečná země a bude tam vystaven fyzickému týrání. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud ve shodě se svou ustálenou judikaturou konstatuje, že žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže stěžovatele se soukromými osobami v domovském státě, v projednávaném případě spočívající v pravidelném vyhrožování, pokud stěžovatel ihned nenahradí způsobenou škodu, je zřejmě bezdůvodná. Stěžovatel ve vlasti nebyl pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

Pokud stěžovatel namítá, že žalovaný nevzal v úvahu novelu zákona o pobytu cizinců na území České republiky, nemohl se Nejvyšší správní soud tímto tvrzením zabývat již pro jeho obecnost, když nebylo v kasační stížnosti blíže rozvedeno, proč má stěžovatel zato, že rozhodnutí žalovaného, resp. rozsudek krajského soudu jsou z tohoto důvodu nezákonné.

Žádný ze stěžovatelem uváděných důvodů kasační stížnosti tak nebyl shledán, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu